

Z. NÉMETH ISTVÁN

Rongy, egészen

Lapozod az éjszakát, mint egy újságot. Fekete oldalakon fehér betűk. Egy interjúalany szeme sötét ablak: kibámul rajta pár bukott angyal, de semmit se lát. Kialusznak a fények a gerincoszlopok tetején. Valami van a csecsemőknek szánt tejben, valami testidegen. Gyermekek hajolnak telefonjuk fölé, lelküket lassan szívják ki a testből. Grafittik, griffek, őrült geográfusok készülnek a végső csatára pamutpizsamában.

Öntvény, direkt

Ha te tudnád, mit ráz a mixer, s mit önt majd poharadba! Üstökösök vérét, szajhák izzadságát, leomló szirtek szirupját. Hajtsd fel, miután egy lázmérővel elkeverted. Agyadból ki nem tépheted a varázslók álmát. Az égbe vezető lépcsőn sem illik leülni, s rágyújtani, hajadban mocorgó kérdőjelekkel legalábbis. A pincérek előre tudják a sorsod, hogy el ne mondják, kapják a jattot, gúnyos mosolyuk büntény.

Hajlék, talán

Mások leszakadt gombjait gyűjti. Rossz esernyőknek szövetjét. Megél a mondatok hátán. Ismeretlen szavak görcse melegíti.

Istentelen tűzben görbülnek el
a hozzá készült nemesfém kulcsok.
Eldobott képernyőkön izzanak fel
meg nem írt verssorai. A hajnali eső

szelíd barátként paskolja vállát,
mintha csak bátorítaná: van még
Isten zsebében egy el nem szopogatott
mindent megoldó cukorka.

Háború huszonnégy

Siralomház a teremtett világ?
Mit sodornak, mit visznek
ismeretlen céljaik felé
a kormos könnycsatornák?

Miről álmodnak cukrozott
kötőtűk hegyén a kisírt
szemű angyalok? Békét?
Vagy újabb ősrobbanást?

Nyikorgó fagyaltoskocsit
tol maga előtt a részeg pirkadat.
Korán kelnek ma a nyitott szemű

alvók, és zsebükben kotorászva
meg nem élt életük névjegyét lelik.
Röhög a sátán, taknya szivárvány.

Szerpentin

Megoldott számtanpélda vagy
egy számúzott matematikus
megsárgult szivarzsebében.
Egy be nem tolt fiók a sarki

kirabolt gyógyszertárban.
Ököllet simogat az élet, mert
úgy szeret. Véredbe mártja
libatollát a sors, hogy megírjon

téged. Valahol várnak, s egy
láthatatlan bottal lebombázott
állomások felé taszigálnak.

Nem mozdulsz mégsem, mert
árnyékodban rózsza nő, bevilágít
álmaidba őseid zseblámpája.

Grádics, kivetítő

Feltörnek, mint egy kódot,
akár egy csonthéjas gyümölcsöt.
Tüzeket okádnak, rajta egykor
oly kemény gerinced megpuhul.

Nem indulsz velük, de elsodornak,
miközben a megoldhatatlant oldod.
Néma tanúja vagy egy mindent
kibeszélő, bemocskoló kornak.

Nem kés, amit torkodnak szegeznek,
nem vád az, mit vádlód elszaval.
Beoltottak, és homályos arcuk
képernyőjén hamis életed villog.

Szélcsengő

Lelket ad, aki vért ad, nincs póttest,
a szervek lassan elfáradnak,
s a ráncos bőr alatt tanyát ver
valami konok mélabú, ott szipog

az orrbavert tündér a szívlakás
pánikszobájában, elfeledte rég,
ki volt, még akkor, amikor a
szellemvilágból a végrehajtók

elrabolták. Nincs több felvonás.
Papírzacskókkal zörög a süket
és vak közönség, a takarítónő siet
haza, pokolra kívánja őket.